ტარას შევჩენკოს

წარმოთქმული პოეტის საფლავზე კანევში,
1939 წ. ივნისში

შოთას ქვეყნიდან გემთხვევით...
მშობელი,
შენს ხალხს, შენს სახელს – დიდება
სიმღერით შემოგეხვევით,
ძმობის მზე გაგვიბრწყინდება
პოეტო – პრომეთეოსო,
შენს სასტიკ დროს რომ ემდური,
ცხოვრებამ გასვა ძირმწარე,
ძმარი ბალღამში შერთული

ვერ შემოგძარცვეს ნათელი,
დღესაც იმ სხივით ეგზნები,

გაბრწყინდა,
სისხლხორცეულად ხალხს დააქვს
შენი ნაცრემლი ლექსები —
სიცოცხლის ცეცხლის დამბერი,
სამშობლოს
სამშობლოს გამათბობელი..,
კობზარი შევარდენია,
სიკვდილის გამაპობელი
საქართველოცა!...

მას ზრდიდა ხალხი

ხმები დნეპრისა მქუხარე,
და უკრაინა გმირული,
ლექსით რომ დაამშუქარე
თუ შენი ჩანგი კვნესოდა,
სისხლი სდიოდა ღვარული,
კავკასის კვნესაც გესმოდა,
ჩვენი ბორკილის ჟღარუნიც.

შოთას ქვეყნიდან გემთხვევით
გეხვევა ჩვენი დავითიც;
დღეს მისი ლექსიც

ცრემლებით ნამარგალიტი!
შენ აკაკისთვის

ტრფიალი გადაგილოცავს;
პოეტო – პრომეთეოსო,
მუხლს გიყრის